

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004873 18 Кж 2
Бања Лука, 20.07.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Смиљане Мрша као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Е.А.С., Д.М., З.М. и Д.П., због кривичног дјела разбојништва из члана 227. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, у даљем тексту: Кривични законик), одлучујући о жалби браниоца оптуженог Е.А.С., адвоката Ц.С. из Д., изјављеној против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004873 18 Кв 3 од 10.07.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.07.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Е.А.С., изјављена против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004873 18 Кв 3 од 10.07.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004873 18 Кв 3 од 10.07.2018. године, утврђено је да према оптуженом Е.А.С. и даље стоји разлог за притвор прописан одредбама члана 197. став 1. тачке а) и в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС), утврђен посљедњим рјешењем тог суда број 13 0 К 004873 18 Кв 2 од 04.05.2018. године.

Против наведеног рјешења жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Ц.С. из Д., због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешне примјене „материјалног права“, с приједлогом да се жалба усвоји, побијано рјешење периначи и притвор укине. У жалби нису прецизирани одређени облици ових повреда закона који су прописани у одредбама члана 311. ЗКП РС (кад су повреде поступка у питању) и одредбама члана 312. истог законског прописа (када је ријеч о повредама Кривичног закона).

Испитујући побијано рјешење у дијелу који се побија жалбом, те по службеној дужности у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Приговори жалбе бараниоца оптуженог, према разлозима у образложењу, се првенствено свODE на тврдњу да је побијано рјешење донесено уз повреде одредаба кривичног поступка. Аргументујући такву тврдњу жалба образлаже да је то рјешење

донесено пет дана по протеку два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору и то без заказивања рочишта на коме би оптуженом и његовом браниоцу пружила могућност да се изјасне о даљем трајању притвора и евентуално предложи доказе у корист оптуженог. На тај начин је, жалба истиче, повријеђено право на одбрану, право на правично суђење и право оптуженог на приступ суду која су гарантована Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода. У чињеници да је овом оптуженом продужен притвор а да се саоптужени у овом предмету налазе на слободи жалба види повреду исте конвенције, те повреде Устава Босне и Херцеговине и Устава Републике Српске.

Наведеним жалбеним аргументима није доведена у сумњу правилност и законитост поступка доношења побијаног рјешења.

Наиме, супротно тврдњи жалбе одредба члана 202. став 1. ЗКП РС, обавезује суд да контролу оправданости притвора, који је продужен након потврђивања оптужнице, врши по службеној дужности по истеку свака два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору, а не прије истека овог двомјесечног периода, како то жалба сугерише. Рок од пет дана у коме је донесено побијано рјешење након истека двомјесечног периода притвора по претходном, посљедњем рјешењу, представља оптимално вријеме за доношење нове одлуке у поступку контроле оправданости даљег егзистирања притвора. Контролу оправданости притвора у смислу цитиране законске одредбе у овој фази поступка суд врши по службеној дужности и ова активност суда законом није условљена приједлогом тужиоца нити обавезом суда да одржи рочиште за изјашњење странака и браниоца о оправданости притвора. Слиједом наведеног нема мјеста тврдњи жалбе да је побијано рјешење донесено уз повреде, жалбом апострофираних, Уставних и Конвенцијских права оптуженог.

Тврдња жалбе о повреди наведених права у виду дискриминацијског третмана овог оптуженог у односу на саоптужене у овом предмету, се не може заснивати на чињеници да је само према оптуженом примјењена мјера притвора, док се саоптужени у овом предмету налазе на слободи. Ово из разлога што је одлука суда о нужности примјене ове мјере за обезбјеђење присуства оптуженог и успјешно вођење кривичног поступка резултат процјене индивидуалних околности које прате сваког од саоптужених, посматрано с аспекта њихове личности, ранијег живота, односа према дјелу и поступку, те других околности од значаја за успостављање неког од притворских разлога предвиђених одредбама члана 197. ЗКП РС.

Аргументима жалбе није доведена у питање правилност чињеничног утврђења на којима се заснива закључак побијаног рјешења да и даље постоје притворски разлози из члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС за даље задржавање оптужених у притвору, нити валидност образложења за такав закључак. У посљедњем пасусу на 1. страници и на 2. страници рјешења дата је врло исцрпна садржајна аргументација за закључак о нужности даљег задржавања оптуженог у притвору због опасности од бјекства оптуженог и оправдане бојазни да ће поновити кривично дјело. Дате разлоге као мјеродавно образложење прихвата и овај суд у цјелости, па се жалилац упућује на њих. Чињенице апострофиране у образложењу рјешења, по оцјени овог суда, представљају поуздану основу за закључак побијаног рјешења да се ни једном другом алтернативном мјером не би обезбиједило успјешно вођење кривичног поступка, јер се блажим мјерама не би могло предуприједити бјекство оптуженог и понављање кривичног дјела.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог се показује као неоснована, па како у поступку доношења побијаног рјешења нису почињене ни повреде Кривичног закона на штету оптуженог, на које овај суд пази по службеној дужности, то је одлучено као у изреци овог рјешења, тако што је на основу члана 337. став 3. ЗКП РС, жалба одбијена као неоснована.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић